

Inleiding

De mens als redelijk-zedelijk-geestelijk wezen wordt niet geboren met volmaakte kennis. Ook Adam en Eva waren niet vervolmaakt. Zij waren volmaakt in delen, om zichzelf te ontwikkelen met behulp van Goddelijk onderricht via de weg van gehoorzaamheid. Na een bepaalde periode was groei niet meer nodig voor hen en zouden zij hun vervolmaking bereikt hebben. Dan zouden ze vastgesteld zijn in hun staat. Het is anders gegaan. Door de verleiding zijn Eva en Adam de tegengestelde weg ingeslagen, de neergaande spiraal. Dat is de weg van het zelf-experiment, keuren tussen goed en kwaad. Het is het te rade gaan met vlees en bloed. Zulks voert ons niet naar het fel begeerde licht, maar naar de duisternis. De Schrift geeft aan dat wij verduisterd zijn in het verstand. De nodige Goddelijke opleiding missen wij. Adam en Eva hadden dagelijkse omgang met Elohim. De mens is sindsdien op eigen kracht op zoek gegaan naar het Goddelijke, naar het volmaakte, naar geborgenheid. En dan ontstaat religie. Dat is het zoeken naar het hogere vanuit zichzelf. Welnu, daar stonden Adam en Eva dan, verdreven uit het Paradijs, in een omgeving die een bedreiging voor hen vormde. De weg kwijt, geen dak boven het hoofd, eenzaam en met nog de herinnering aan de vroegere heerlijke stand. Dat leeft nog na in elk mens. Vandaar het verlangen de weg terug te vinden. Die weg is echter afgesloten. Cherubim bewaken de poorten van het Paradijs, de toegang tot de boom des levens.

De weg der mensheid

Rusteloos zocht de mensheid voort naar de weg terug met alle middelen die hem ter beschikking stonden. En dat zoeken duurt nog voort, tot op vandaag de dag. Meestal verkiest de mens de weg van de religie. De oude mysterie-religies zijn vanwege dit zoeken der mensen naar het Hogere ontstaan. Er waren minder en meer ontwikkelde mensen. De meer ontwikkelden gingen groepen vormen. Zij begonnen na te denken over het leven en de natuur. Zij verkregen enig inzicht in de wetmatigheden van de schepping. Sommigen keerden zich tot spiritisme en het raadplegen van gevallen engelen. De kennis die zij verkregen hielden zij geheim, daar de minder ontwikkelden deze toch niet zouden begrijpen. De meer ontwikkelden gingen zichzelf bezien als bevoorrechten van de goden, die verlicht waren en in contact zouden staan met de godheid. Naar buiten droegen zij hun kennis uit in de vorm van raadsels of mythen. Dat waren geen fabels, maar verhalen met een geestelijke werkelijkheid. De Griekse mythen o.a. Orpheus etc. moeten we also bezien.

De ingewijden (illuminaten) kenden dus de werkelijke betekenis van de mythen. Het volk kon de ware betekenis ervan niet begrijpen, zo goed als kinderen de betekenis van sprookjes niet begrijpen. De echte mythen vertolken alzo de hogere of geestelijke waarden, en deze werden door de intellectuele bovenlaag der bevolking gekend. Ingewijden vormden bij de cultuurvolkeren het wezen der religie. Voor het volk echter was de religie iets dan in raadsels was gehuld, waarbij zij opzagen tegen de ingewijden als bevoorrechten van de goden. Aan de kandidaten om ingewijd te worden werden hoge eisen gesteld, die voor leken niet haalbaar waren. De leken zouden de hogere kennis toch niet kunnen volgen.

Geheime Genootschappen

De ingewijden vormden genootschappen, waarin meestal strenge geheimhouding gold. In Egypte waren er ingewijden die zichzelf “zonen van de weduwe” noemden (zonen van Isis als weduwe van Osiris). Dat was omdat zij de oorsprong van hun eigen geestelijke herkomst niet konden traceren. Zij gevoelden echter een groot gemis aan contact met de geestelijke wereld. In Israël waren er ook ingewijden, waar de Nazireeën een bepaalde Goddelijke orde vormden, zoals later de Essenen en Farizeeën een menselijke orde oprichtten. De Nazireeën verwachtten heel sterk de komst van de Messias. Zij vormden scholen waar een beter begrip werd bijgebracht m.b.t. de komst van de Vredevorst. De Nazireeën leefden streng, gebruikten geen alcohol en aten geen dierlijk voedsel. Dat Johannes de Doper wilde sprinkhanen at is onjuist, volgens sommige exegeten. Het Griekse grondwoord van de tekst wijst op een speciaal soort brood. Op de plaats waar Johannes de Doper vertoefde kwamen geen sprinkhanen voor. Het woord engkris (een soort koeken) is waarschijnlijk verwisseld met akris, dat zijn een soort sprinkhanen. Hun lange hoofdhaar gold als teken van heiligheid. De Farizeeën (afgezonderden) hadden zichzelf de taak opgelegd het joodse bloed vrij te houden van vreemde smetten. Dat is hun niet gelukt, gezien de grote vermenging onder de joden.

Israël: géén inbeelding maar Godsopenbaring

In Israël was de religie en inwijding geheel anders. Dat volk verkreeg de Godsopenbaring van bovenaf. Dus niet van beneden af, van de mens uit, maar omgekeerd. Jahweh heeft Israël genomen en verkozen om Zijn eigendomsvolk te zijn, de eersteling. Israël werd door Hem opgevoed en kennis van Zijn wegen bijgebracht. Daartoe gaf Hij hun Zijn wetten en inzettingen des levens. De kennis daarvan was niet slechts voor een

intellectuele groep ingewijden. Nee, de kennis was voor heel het volk. Wel werd de stam Levi verkozen om priesters te zijn die het volk zouden onderwijzen in de Wet. De Israëlieten wisten waar zij aan toe waren. Zij wisten hoe zij in het reine konden komen met Jahweh. Via de eredienst werd het hun letterlijk en figuurlijk voor ogen geschilderd. Het was een leerproces voor heel het volk, waarbij er sprake was van een voortgaande Godsopenbaring.

Helaas, Israël zocht en zocht, maar vond niet wát ze meende te kunnen vinden. Tragisch maar waar, wanneer een volk zoekt naar rechtvaardigheid en meent in de juiste richting te zoeken, en het alsdan achteraf blijkt dat men in de verkeerde richting heeft gezocht. Dan is de tijd voorbij en is herstel veelal niet meer mogelijk. Dat drama beschrijft Paulus in de brief aan de Romeinen, zie

Romeinen 9:31 Maar Israel, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen.

32 Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots;

En in hoofdstuk 11:7 Wat dan? Hetgeen Israel zoekt, dat heeft het niet verkregen; maar de uitverkorenen hebben het verkregen, en de anderen zijn verhard geworden.

8 (Gelijk geschreven is: God heeft hun gegeven een geest des diepen slaaps; ogen om niet te zien, en oren om niet te horen) tot op den huidigen dag.

Het gaat hier echter **niet** om het wáre Israël, de uitverkorenen zoals zij worden genoemd, het ware zaad der belofte van Abraham, maar om het vleselijke zaad dat zich als Israël presenteerde maar in werkelijkheid geen Israël was. Zie Romeinen 9:

6 ¶ Doch ik zeg dit niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israel, die uit Israel zijn.

7 Noch omdat zij Abrahams zaad zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaak zal u het zaad genoemd worden.

8 Dat is, niet de kinderen des vleses, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen der beloftenis worden voor het zaad gerekend.

Met het vleselijke zaad kon worden gemanipuleerd door de Boze, met het zaad der belofte niet. Het vleselijke zaad kon worden vermengd tot bastaarden, het zaad der belofte werd door Jahweh apart gehouden, onvermengd.

En inderdaad, het vleselijke zaad is vermengd geworden met nazaten van Kain, Ezau en anderen, zodat Jesjoea en Johannes de Doper de vermengde

joden verwijt dat hun vader de duivel is, en zij adderengebroedsel zijn, Johannes 3 en 8.

Het vroege christendom

De eerste fase van het christendom was dat de Godsverering nog opkwam uit het hart. De liefde van JHWH brandde in hun harten.

De latere fase was -nadat de eerste liefde gedooft was- dat het verstand de leiding over begon te nemen. Kennis, daar ging het om, net zo als in het oude mysteriewezen. De Gnostiek kwam in opkomst, waarbij het hen niet slechts om verstandelijke kennis ging. Het ging ze ook om hogere kennis. (Gnosis = kennis).

Hoe heel anders was het volk onderwezen in de leer van Jesjoea. Daarin werd de gewone en niet intellectuele man het koninkrijk van Jahweh voorgehouden. De discipelen waren eenvoudige vissers. Men behoefde geen ingewijde te zijn om daar binnen te gaan. Nee, juist de niet vele rijken en niet-edelen had Jahweh verkozen.

In de leer van Jesjoea worden vele malen de ingewijden terechtgewezen en op hun nummer gezet. In de Bergrede heeft Jesjoea Zich juist gericht tot de armen, etc. Men hoefde het Woord en de kennis van Jahweh niet heel ver weg te halen, niet hoog te zoeken. Nee, nabij U is het, in Uw mond, etc. zie, Deuteronomium 30:14.

De christelijke kerk heeft sinds ze in de 4e eeuw staatskerk werd, steeds gejaagd naar meer macht in de wereld. Alles wat daartoe kon bijdragen heeft de kerk gretig aanvaard. Zelfs kunst stond in dit teken, kunst om daarmee het volk te imponeren. De mooiste en grootste gebouwen verrezen er, waarin de schitterendste schilderijen, glas-in-loodramen, etc. waren aangebracht. Weliswaar is er altijd verzet geweest van enkelen tegen deze overdaad en grootheidswaan. Er waren altijd boetepredikers en reformatoren, die hun protest lieten horen. De grote thema's van het christendom als doop en avondmaal zijn door geniale kunstenaars vertolkt in zielsontroerende vertoningen. Muziek die gewijd was aan de God die men voorgaf te dienen is wellicht nog het meest hemels gelijkend van alle vormen van kunst waarmee men de mensen confronteerde. Macht en geld gingen hand in hand. Religie was de vlag waaronder het kerkelijk instituut als schip vaarde. "Gewijd aan God" was het stempel dat men op de religieuze handelingen en bouwwerken drukte, waardoor het zaakje liep als een spoortrein. Mekka, Medina, Lourdes,

Rome en andere zogeheten “heilige plaatsen” brengen miljoenen mensen op de been.

Rituelen en sacramenten

Doop en Avondmaal zijn symbolische handelingen die wijzen op een feit, waarbij iets op zichtbare wijze wordt betuigd aan de gelovigen. Door de geloofsdoop wordt betuigd dat men Christus ingelijfd is. De doop was ook buiten het christendom bekend, waar deze als inwijdingsrite gold, om deel te krijgen aan de mysteriën. Bij zulk een doop werd het woord “sacrament” gebruikt. Deze uitdrukking vinden wij in de Bijbel niet terug, maar wel in het taalgebruik der kerk. Sacrament wijst op een *heilige handeling* waarbij iets wezenlijks plaatsheeft. De Bijbel spreekt daar niet van. Daarin wordt gesproken over *inzettingen*, wat een belijden inhoudt, een gedenken en betuigen is van iets dat reeds geschied is. De gelovige krijgt deel aan de Christus-kracht door het geloof, en pas daarna laat deze zich dopen. Tijdens de eerste en tweede eeuw na Christus werd de doop slechts bediend aan mensen die tot het persoonlijk geloof gekomen waren. Wel werd in de 2e eeuw reeds geleerd dat de doop het voertuig der genade zou zijn, het middel der wedergeboorte. Op die wijze werd de doop tot sacrament verheven, wat het duidelijk in Bijbelse zin niet is. Alzo werd de doop sindsdien niet langer gehouden voor de bevestiging van de gelovige van wat hij reeds in JHWH ontvangen had. Nee, de doop werd tot ritueel waardoor de mens wederomgeboren zou worden. Dat is een magische handeling. Vanzelf dat alleen ambtsdragers deze handeling vanaf die tijd mochten verrichten. De doop werd aan ongelovigen toegediend om hen tot gelovigen te maken, waaronder ook de kleine kinderen, door middel van besprenkeling in plaats van door onderdompeling.. Dat is sindsdien het soort fabricage-systeem der kerk.

Ook het Avondmaal werd tot een sacrament. Rome telt 7 sacramenten. Bij het Avondmaal zou ook iets wezenlijks veranderen. Het werd een opnieuw offeren van Christus, in de mis. Ook het bedienen van het Avondmaal behoorde tot de privileges der ambtsdragers. Alzo zakte de kerk steeds dieper weg in een dienst van vormen, zónder wezenlijke inhoud.

Religie zónder het hart verstijft tot een uitwendige vormendienst, waarbij rituelen de mensen op een doodlopend zijspoor zetten. Rituelen zijn de oertaal van religies. Het Rooms Katholicisme is vanouds een audio-visuele religie, waar men op vernuftige wijze het esthetische van muziek en beelden presenteert. De schoonste lichtval via schitterende glas-in-lood ramen,

gewijde muziek, reuk van wierook vormen tezamen het beeld dat de “gelovige” van de Godheid gaat vormen. Ook de gewijde kerktaal Latijn maakt indruk, als of God een Romein zou zijn die alleen in het Latijn Zich laat aanspreken. Ook predikanten kunnen met veel bombarie zich tot het volk wenden.

Tijdperk der Verlichting

De Reformatie heeft van de 7 sacramenten der Rooms Katholieke kerk er vijf geschrapt en twee gelaten, nl. doop en avondmaal. Verder durfde men jammer genoeg niet terug te keren tot de Schrift.

Later, tijdens het tijdperk der Verlichting in de 18e eeuw, kwam de verlichting vooral in Frankrijk in botsing met de kerk. Het is niet zo dat de mannen der Verlichting meenden dat de mens wel zonder religie kon. Nee, men was anti-klerikaal. Veel intellectuelen die tot de Verlichting behoorden waren juist zeer bezorgd over het wegwijnen van de religie. Men vond dat de geest van de religie losgekoppeld diende te worden van het kerkelijk instituut. Religie moest worden bevrijd van haar waterhoofd, nl. van de geestelijke stand, om weer tot “ziel van het volk” te worden. Dan alleen zou er volgens hen ook weer juiste bezieling zijn voor de politiek. De Verlichting klaagde de monopolisering van de religie aan, vanwege de niet-werkende priesters en predikanten. Op die wijze trachtte men de religieuze gevoelens voor het hogere in de mensen om te vormen tot respect voor het burgerlijk leven. Descartes, Locke en Hobbes gingen ervan uit dat de mens niets van de buitenwereld (het bovennatuurlijke) kon weten uit zichzelf. Door opvoeding moest de mens inzicht worden bijgebracht. De mensen van de Verlichting trokken ten strijde tegen allerlei wantoestanden, tegen bijgeloof, wreedheid, onkunde en de onverzadigbare begeerten van het menselijk hart. Ook dat heeft echter niet kunnen leiden tot een meer Bijbelse vorm van samenleving.

Religie

Wat is religie? Velen zeggen en denken dat zij de enige ware religie bezitten. Ze gáán ervoor. Wanneer men zo iets beweert, stel je je wel heel erg kwetsbaar op. Het moet ons in de eerste plaats niet gaan om de vraag welke religie waar is. We dienen ons allereerst af te vragen waarin ware religie bestaat. Hoe komt het dat de mens aan Godsverering doet of gaat doen? Hoe komt het dat zelfs neurologen en psychologen religie meer en meer serieus nemen? Onderzoek van neurologen wees uit dat bepaalde mystieke ervaringen overeen kwamen met bepaalde hersen-activiteiten. Mystieke

ervaring is een wetenschappelijk na te gaan biologisch feit. De diepste oorsprong van religie zou liggen in mystieke ervaringen van de mens, zie het boek van A. Newberg, E.d'Aquilla en V. Raus: "De neurologie van mystieke en religieuze ervaringen".

Volgens de Canadese neuroloog M. Persinger bestaat God ergens tussen onze slaapkwabben in onze hersenen. De temporaalkwab zou volgens hem mystieke ervaringen opwekken.

Dat mensen religieus zijn is geen toeval, volgens de Nijmeegse Godsdienstpsycholoog Janssen. Volgens Janssen is het verlangen naar godsdienstige beleving in onze genen verankerd. Ook de Nobelprijswinnaar natuurkunde R.J. Laughin van Stanford University beweert hetzelfde en zegt het religie-gen te hebben opgespoord.

Ghandi zei dat men overal religieuze grootheid kon vinden op aarde, en dat de ene religie niet méér waard is dan de andere. Inderdaad, geen enkele religie is consistent. Geen enkele religie kan de andere volkomen weerleggen. Opvallend is dat veel religies hun toevlucht nemen tot symbolen. Dat komt omdat hun leer geen wetenschappelijke basis heeft. De "waarheid" die religies voorgeven te kennen is altijd betrekkelijk of relatief, ook van het christendom. Wij allen zijn op aarde slechts zoekers. Niemand heeft de volle waarheid in pacht. Wij worden niet met volkomen kennis geboren. Wij groeien allen in een bepaald milieu op, en daarvan dragen wij de bagage soms levenslang mee. Wij zijn beperkt in onze inzichten, en om onze blik te vergroten zullen we hogerop moeten klimmen, naar anderen leren luisteren. Wanneer religie voor mensen slechts bestaat in dogma's, gebeden en liturgische handelingen, is het een oppervlakte verschijnsel. In ons Westen is het vooral te zien dat religie een zaak van het verstand is. Vandaar dat er hier zoveel vervolgingen van andersdenkenden waren en zijn. De religies van het Oosten hechten meer waarde aan de praktijk, hoe men religie beleeft, en niet wat de leer van de religie is.

Wat is de grondgedachte in alle religies? Is er een gemeenschappelijk uitgangspunt? Ja, er is een rationele gedachte, nl. dat er in wezen geen mysteries of wonderen bestaan. Doordat wij mensen nog niet alles weten, bestaan er vragen, mysteries of verborgenheden. Juist door die resterende vragen ontstaat religie en zelfs magie, het zoeken naar waarheid, naar het bovennatuurlijke. De mensen zoeken naar hogere machten en vormen zich een Godsbeeld. De huidige wetenschap heeft er veel toe bijgedragen

mysteries op te lossen en raadsels van magie te ontdoen. Er blijft voor ons evenwel veel onkenbaar, onverklaarbaar. Ons verstand is beperkt, is ontoegankelijk voor het bovennatuurlijke licht, omdat wij ons daartegen verzetten. Wij ervaren wel veel dingen, maar deze laten zich niet verklaren, rationeel uitleggen. Denk aan

Plaatje Ghandi

liefde en haat, emoties en gevoelens, etc. Al deze ervarings-gevoelens zijn bijzonder waardevol op z'n tijd. Ze maken het leven tot wat het is. Echter, voor religie is gevoel veelal heel bedrieglijk. De één voelt het zó, en de ander zús, en een derde wéér anders. Vanuit de eigen gevoelens bouwt men een Godsbeeld, en deze god wordt ingeschakeld voor eigen voordeel. Wij weten dus met onze eigen gevoelens, die ons leven zin en glans geven, geen goed raad. Ze kunnen ons heerlijk misleiden, zelfs ten val brengen. Ze kunnen ons echter ook verheffen in het gunstige geval. We weten dat wij een eigen mening hebben. Veel van religies is gebaseerd op meningen, op gedachten van kerkvaders, etc. Naast ons normale bewustzijn is er in elk mens iets van een hóger bewustzijn dat zoekt naar objectieve kennis, naar de werkelijkheid welke buiten ónze meningen ligt. In religies tracht men via asceze het hogere

bewustzijn te activeren. Het is echter moeilijk -zo al niet onmogelijk voor de mens- van het ego los te komen, om tot het hogere en veel ruimere bewustzijn te geraken. Het hogere bewustzijn is er inderdaad wel, als een onkenbare realiteit, die evenwel ervaren wordt. Mystici leveren van hieruit hun Godsbewijs. Zichzelf los te laten, zichzelf geheel te verliezen, voert tot de nieuwe en hogere dimensie van de “Gods-ervaring”. Ze laat zich niet door het verstand verklaren, zoals ook geur, smaak, etc. zich niet laten verklaren. Het zijn mystieke ervaringen die wel zó sterk en krachtig kunnen zijn dat ze ons leven radicaal veranderen. Ze doen in ons de liefde Gods ontspruiten, dat religieus enthousiasme geeft. Het is de zelfovergave aan de bovennatuurlijke werkelijkheid die met het gewone oog niet gezien wordt. Dat nu vormt de kern van het ware religieuze bewustzijn. Algemeen worden door leken en theologen, die slechts met hun verstand tot de geestelijke zaken proberen door te dringen, deze mystieke ervaringen afgedaan als zinsbegoocheling, daar ze de zijns-grond missen, aldus prof. Ulrich Libbrecht uit Leuven..

Het geloof echter waarover religies spreken is geen verstandelijke verklaring of beschouwing. Het geloof is ook niet een zich vertwijfeld neerleggen bij iets dat men niet begrijpt. Het wáre geloof werkt door de liefde Gods in onze harten, ontsteekt daar de vlam der geheiligde kennis, waardoor wij verlicht worden, waardoor wij zeker weten dat JHWH ons genadig is. Deze liefde is de diepste wortel en drijfveer in ons van onze Godsverering en aanbidding. Niet uit de werken, niet om loon, maar uit zuivere wederliefde tot Jahweh. Wat we algemeen rondom ons heen waarnemen aan religie is voor het allergrootste deel een oppervlakteverschijnsel, een vormendienst. Naar blijkt uit de praktijk is de zuivere ervaring van het zichzelf verliezen en het weer opgericht worden in Christus een zeer zeldzaam verschijnsel, een verheven bewustzijnsituatie.

In religies waar de hogere geestelijke kennis wordt gemist, scheidt men zich een verstandelijk eigen beeld van de Godheid, dus een God naar eigen (in)beeld(ing) en gelijkenis. God is alzo de Persoon die door de Islam wordt gezien als zijnde zónder eigenschappen. Het Christendom houdt Hem voor een liefdevol Vader. Wij dienen wel te bedenken dat niemand, ook niet een mysticus, volmaakt religieus is zolang hij op deze aarde leeft. Ons lichaam en bewustzijn, en ook onze stemmingen, wisselen voortdurend. Ook het zicht op het Hogere is nog onvolmaakt en het ware geloof is tijdelijk. Slechts de liefde Gods blijft altijd, vergaat nimmermeer. Die liefde verschaft ons een vorm van

geheiligde kennis die niet d.m.v. wetenschappelijk onderzoek ontstaat. Ze ontstaat door openbaring. Ware religie heeft alzo twee aspecten:

- a) verlichting van de h.Geest waardoor nieuw bewustzijn ontstaat, zodat wij de dingen in hun ware en geestelijke verbanden gaan zien
- b) verlossing van het zelfgericht zijn, zodat de mens zich geen eigen Godsbeeld meer schept, maar leeft vanuit de Godsopenbaring

Zijn de gelijkenissen mysteries?

In Mattheus 13 is sprake van de “verborgenheden” of (mysteries) van het Koninkrijk der hemelen. Nam Jesjoea, indien men uitgaat van een historische figuur, dan toch ook deel aan de mysterie-godsdiensten? Het lijkt erop. Jesjoea sprak in gelijkenissen tot de grote scharen. De discipelen wilden weten waarom Hij dit deed. Daarop antwoordde Hij, dat het hun gegeven was de verborgenheden van het rijk der hemelen te verstaan, maar de anderen niet. Het doel van het spreken in gelijkenissen was, dat de schare niet verder zou gaan inzien waarin het koninkrijk der hemelen dan wel gelegen was. Het was een oordeel over het volk dat hun hart gesloten was voor de werkelijkheid. Hun ogen waren toegesloten en bezwaard. Wij zouden zeggen dat het toch niet zo heel eerlijk is het evangelie van het koninkrijk op déze wijze te brengen. Het is toch een vreugdevolle tijding of boodschap voor iedereen? Nee, dat niet. Er is hier iets opmerkelijks aan de hand. Jesjoea wilde niet dat verbasterden, vermengden en die van het zaad van Nachash afstamden de werkelijkheid kregen in te zien van Zijn missie en rijk, zie Mattheus 12:34,39. De discipelen behoorden nog tot de rechtschappen Israëlieten, Adamieten. Zij werden apart genomen en kregen de strekking van de gelijkenissen in te zien. Gelijkenissen vertellen was een alom bekend verschijnsel in het Midden-Oosten. Rabbijnen en leraars van die dagen vertelden hun leerlingen meest in de vorm van gelijkenissen hun onderwijs. Hoe scherpzinniger, hoe mooier. Ook in de geheime mysterie-genootschappen werd kennis overgedragen in de vorm van gelijkenissen. De basis van het christendom is in feite hieraan gelijk, doordat Jesjoea de betekenis van de gelijkenissen apart voor Zijn volgelingen uitlegde, maar de rest in het ongewisse liet. Ook de eerste christenen hebben zich hieraan nog gehouden. Spoedig daarna werd het christendom een religie voor iedereen, met openbare belijdenissen. De paarden werden voor de zwijnen uitgesteld, een ieder kon er zich aan te goed doen.

Geloofszekerheid

Bijna iedereen zal het erover eens zijn dat het geloof een gave Gods is, Ef.2:8. Dus dat het ware geloof niet iets is van de mens. Het ware geloof behoort tot een andere wereld, dimensie en status, dan onze huidige wereld-dimensie. En dat typeert de Schrift op verschillende manieren, o.a. dat het Rijk Gods niet van deze wereld (wereld-orde) is, Johannes 18:36. De Schrift spreekt over het hier nu zijnde als “het vergankelijke en voorbijgaande, het zienlijke en bewegelijke”, dus het *dynamische en wisselende*. En de Schrift spreekt daarnaast over het toekomstige als zijnde het “onwankelbare, onzienlijke, altoos blijvende, onvergankelijke, harmonische, etc.”, dus het *stabiele en verankerde vaste*.

Deze twee tegengestelde zaken houden wij even goed vast in onze gedachten.

Momenteel leven wij mensen, of wij nu gelovigen in Bijbelse zin zijn of niet, in het dynamische, het bewegelijke en voorbijgaande van een dialectisch (tegengesteld) tijdperk van spitsvondige redeneerkunde. Wij kunnen gewoonweg niet denken in geestes-dynamische entiteiten, zelfs de knapste kopstukken niet, maar geven slechts daarover onze gedachten weer in abstracte begrippen, die tekortschieten en niet beantwoorden aan het ware wezen van het geestelijke en onvergankelijke leven. Een blinde kan niet over kleuren oordelen. Hier openbaart zich ons menselijk gebrek en tekort. En ook de ware gelovigen leven nog in deze wereld vol tegenstellingen, met dit verschil dat hun wandel reeds in de hemelen is. Dus is in hen iets van dat geestes-dynamische aanwezig. Dat wordt gezien en gehoord aan hun doen en laten en spraak.

De huidige “werkelijkheid” waarin wij leven is bedrog, daar alles wisselt van gedaante en de verschijningsvorm van deze wereld snel voorbijgaat. Dus leven wij in een hectische en in een steeds hectischer wordende zintuiglijke werkelijkheid, die onze aandacht geheel opeist om in leven te blijven en te overleven. Onze leefstijl zit vastgeketend aan het wisselende karakter, dat ons afhoudt van de hogere geestelijke werkelijkheid. In deze dynamische toestand ziet de mens zichzelf als het centrale punt in de schepping waaromheen alles draait, dat is het egocentrische ervan. Maar als dit de enige werkelijkheid was, dan zouden wij medeverantwoordelijk zijn aan al het menselijk falen op aarde, en dat erkent de mens niet. Wij mensen schudden alle verantwoordelijkheid van ons en zeggen: Ben ik mijns broeders hoeder? En vandaar de onverschilligheid, hardheid, vijandigheid onder de mensen. Wél staat de mogelijkheid open dat wij ons medeschuldig, ja hoofdschuldig leren

kennen. Dat “volkomen zich schuldig kennen” is een Godswerk, waar wij aan onszelf ontdekt zijn en alle verantwoordelijkheid van alle kwaad en zonde in de schepping op ons nemen en voor de hoge Schepper buigen. Dit is een crisismoment onder Elohim's toorn, waarna Hij ons een leven schenkt uit vrije gunst, Psalm 30:5. De vluchtweg tot behoud wordt ons in JHWH getoond in de belofte van het Evangelie, met toepassing en toe-eigening voor onszelf. Want wat heeft een mens aan een foto die hem zou worden voorgehouden van iets waaraan hij dringend behoefte heeft. Het gaat om de zaak zelf, om die toe te eigenen. In dat crisismoment wordt het ware geloof geschonken en tegelijkertijd werkzaam, waardoor wij uit de dood overgaan in het leven, uit het wisselende in het geestes-dynamische (in beginsel). Kolossenzen 1:13. Johannes 5:24.

De mens zoals hij is, heeft géén andere werkelijkheid dan de huidige wisselend-dynamische en is daarin min of meer geacclimatiseerd en houdt deze voor de enige zekerheid. Daarbij weet een ieder wel dat dit schijn is, daar alles wisselt, wankelt en tijdelijk is en er in feite geen andere zekerheid is dan de dood. En met laatstgenoemde kan hij niet uit de voeten en houdt er dan ook nagenoeg geen enkele rekening mee. Dus leeft elk mens in zelfbedrog, in de waan onsterfelijk te zijn, menend slimmer te zijn dan de dood, hoewel dagelijkse voorbeelden anders zeggen.

Echter, er is een totaal andere zekerheid verkrijgbaar, nl. die van het ware geloof, als Goddelijk geschenk, waardoor wij mensen zien en aanvaarden sterfelijk te zijn, geestelijk dood door de zonde, én levend in JHWH tot redding en ingang in het geestes-dynamische rijk.

Goed vasthouden dat deze unieke zekerheid niet behoort tot de dynamische en dialectische aïoon (het tijdvak waarin nog tegenstellingen heersen, als goed en kwaad, nacht en dag, etc), daar deze zekerheid onwankelbaar en volkomen is, hoewel dat niet impliceert dat deze verzekering geen versterking zou behoeven.

Het “geloof en geloven” van de dialectische aïoon heeft als inhoud de vraag om zekerheid, waarbij het “geloofsbegrip” een vraag is van aanname, losstaand en wankelbaar. Vandaar dat er zoveel “geloof” is zonder zekerheid (=gebakken lucht) en er vele misleidende onderscheidingen zijn uitgedacht door sommige theologen, zoals “wezen” en “welwezen”. Dit is niets minder dan karaktermoord van het ware geloof, want het ware geloof laat zich niet dialectisch verklaren. Het ware geloof en geloven is en behoort tot de

harmonische aioon, en is een vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet. Hebreeën 11:1. Het ware geloof is een geestes-dynamische entiteit, van hemelse oorsprong, hetwelk zich uitsluitend richt op Christus, de Wijsheid. En het bewustzijn van een mens die met dit ware geloof begiftigd is, komt nadrukkelijk te staan in die metafysische wereld van de Geest, hoewel in dagelijkse strijd met de wereld van de dynamica, wat een schijnbaar onverzoenlijke tegenstelling is, als vlees staat tot geest en geest staat tot vlees. Het nieuwe en geheiligde bewustzijn van zulk een gelovige ontwikkelt zich, en het geloof wast en groeit al sterker en sterker, want dat is er een eigenschap van. Gedurige twijfel zoals sommigen dat stellen, is niet in overeenstemming en kan niet samengaan met de allesoverwinnende kracht van het ware geloof, 1 Johannes 5:4 *Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof.*

Dit geloof wordt vergeleken met goud, dat is het meest op het statische en onvergankelijke gelijkende metaal. Het aardse wordt vergeleken met aarden flessen, zie Klaagliederen van Jeremia 4:1 en 2. En hoe komt dat? Vanwege de zonde van haar profeten en misdaden van haar priesters, vers 13. De geestelijken (theologen) hebben het geloof aangepast, hebben met hun dialectisch denken het statische trachten te vervormen. Daardoor is er een ander gedevalueerd en ontwaard geloofsbegrip ontstaan, door het gelijk te schakelen (differentiëren) met het dynamische en menselijke.

Het dialectisch dynamische bewustzijn is nog opgebouwd uit diverse lagen, o.a. het bewustzijn en het onderbewustzijn (dat laatste werd pas ontdekt in de 19e eeuw, Jung, Adler en Freud).

Alleen het wáre geloof geeft statisch bewustzijn, zónder uit lagen te bestaan. Het omvat geheiligde kennis en zekerheid, volkomen toestemming en een vast vertrouwen met een roemende standvastigheid. Alzo horen wij de gelovigen in de Bijbel spreken, roemen en getuigen, hoewel er ook klachten staan, maar deze worden overstemd door de roem des geloofs. Dan staat er dat de gelovigen wéten wiens eigendom zij zijn: *Jes.44:5 Ik ben van JHWH. 2 Samuel 22:3 God is mijn Rots, ik zal op Hem betrouwen; mijn Schild en de Hoorn mijns heils, mijn Hoog Vertrek en mijn Toevlucht, mijn Verlosser! Van geweld hebt Gij mij verlost! Job 19:25 Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; Psalmen 19:14 (19-15) Laat de redenen mijns monds, en de overdenking mijns harten welbehagelijk zijn voor Uw aangezicht, o JHWH, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!*

Johannes 6:69 En wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods. Johannes 11:27 Zij zeide tot Hem: Ja, Heere; ik heb geloofd, dat

Gij zijt de Christus, de Zone Gods, Die in de wereld komen zou. 2 Corinthe 5:1 Want wij weten, dat, zo ons aardse huis dezès tabernakels gebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.

Dit waarachtige en verzekerde geloof zijn wij kwijtgeraakt. Het is ingewisseld door theologen en pseudo-gelovigen voor een onverzekerde geloof, dat in werkelijkheid geen echt geloof is, dat zou bestaan in een uitzierende en twijfelende houding. Dat is een vacuüm dat geestelijke ademnood en leegheid baart. Zal Christus nog hét geloof vinden als Hij terugkomt? Het Bijbels/reformatorisch geloofsbegrip is omgebogen tot het tegendeel, waardoor de verwarring compleet is (het is ingewikkeld geworden). Wie twijfelt, is gelijk een baar der zee, Jakobus 1:6.

Bevrijding

Het leven is uiterst gecompliceerd en wonderbaar. Daarmee is veel gezegd. Om het daarbij te laten is echter te weinig gezegd. Wij mensen zijn levende wezens, sterfelijk, geschapen uit stoffen van de aarde, van het voorbijgaande. Onze levensgeest werd in ons geblazen door de Schepper, daarmee bezitten wij een stukje van Elohim, en dát is de kern van wat blijvend is. Eén deel van ons mensen is vergankelijk, ons lichaam. Het andere deel is hemels, onvergankelijk, onze levensgeest. Niet dat wij een gespleten persoon zijn, maar wel dat er verschillende krachten in ons werken. Dat noemen wij bipolariteit. Bi = twee, en polariteit = gerichtheid.

Leven is in beweging, en wij menen dat wij ons rechtlijnig bewegen. Niets in deze schepping is echter rechtlijnig. Alles wat uit Elohim is ontstaan buigt zich vroeg of laat weer tot Hem terug. Uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Dus dient de uiteindelijke vrucht van een mensenleven weer voor Elohim te zijn, dat is het aankomen van de gelovigen in het Vaderhuis. Daartoe dienen alle tegengestelde krachten overwonnen te worden. Dat kost strijd. Als de strijd gewonnen is, hebben wij ons einddoel bereikt. Wij keren eerst terug naar ons domein, de aarde, het graf. Dat is de eenwording met de aarde, de lagere natuur. De hogere eenheid ligt in JHWH. Wij dienen in die hogere eenheid opgenomen te worden, om onsterfelijkheid te verkrijgen. Immers, leven wanneer het écht is, is onvergankelijk. Wat wij aan menselijk leven bezitten is slechts een bepaalde vorm van leven, die onderbroken kan worden. Leven zelf is oneindig. Zelfs als er géén enkele levensvorm zou zijn, is er leven, namelijk Goddelijk leven. Elohim IS de Zijnde. De IK Ben. Dat is de oerkracht (energeia of werkzaamheid, de alles voortbrengende kracht van

levensvormen. Die vormen kunnen hemels of aards zijn. Het Leven in Elohim is absoluut, onbegrensd, oneindig. En door Hem is ons de levensgeest ingeblazen. Elohim heeft iets van Zichzelf in ons gelegd, geschapen in of naar Zijn beeld en gelijkenis. Ons lichaam is aards, sterfelijk, wat in feite het niet-altoos levende is. Het lichaam keert terug tot zijn domein, de aarde. Juist het sterven opent de mogelijkheid om op te gaan in het bovennatuurlijke, de eenwording met JHWH. Dát is de bevrijding van de rups die in de cocon zich ontpopte tot vlinder en zich richt op de zon. Waar men uit de duisternis van de cocon ontbonden wordt en op mag vliegen met vleugelen van de arend, richt de nieuwe mens zich naar het Licht. Men kan dat licht niet naar zich toehalen, nee, het licht komt tot ons. Het is de aanraking met het Goddelijke. Juist daardoor leert men zijn aardse bestaan kennen, vol tegenstellingen. Licht is leven, liefde van Boven. Licht straalt ons áltijd toe vanuit een bron. Vanuit dat Licht zien wij JHWH, waar alle schaduwen wijken. Het is onze ogen goed het licht van deze Zon der gerechtigheid te aanschouwen. Het is een licht dat boven de kracht der zon uitgaat. Niet iedereen ziet dit licht. Maxwell ontdekte dat zelfs niet alle aards licht voor het menselijk oog zichtbaar is, zoals ook alle geluiden niet voor het menselijk oor hoorbaar zijn. Bohr toonde aan dat licht zich zowel in deeltjes in de vorm van fotonenbundels als ook in golven laat waarnemen. Elk fysiek object hangt af van de waarneming. Dat is de kwantum-mechanica. Er is dus tegenstrijdigheid zelfs in het aardse licht, zo goed als er tegenstrijdigheid is in onze hersenen.

Het Rijk van Elohim lost alle tegenstellingen op en geeft volmaakt evenwicht, verlost ons uit onze religieuze waan en plaatst ons in de werkelijkheid. Dat Rijk valt als erfenis ten deel aan mensen die de liefde van Elohim kennen en er zich voor hebben gegeven. Daardoor werden zij geheel vernieuwd, tot algehele zelfovergave, met bereidheid Hem alleen te dienen. Elohim is niet de abstracte vol tegenstellingen. Het 1e, 2e en 3e gebod verbiedt elke voorstelling en omschrijving van Elohim. Toch verlangen wij mensen naar een plastische voorstelling van Hem. Maar dan krijgen wij de god der filosofen, een voorstelling en een naam. Een naam alleen is niets dan lucht. Nee, het is juist alleen door het geloof dat de Onzienlijke gezien wordt, Hebreëen 11:27. Ons optisch waarnemen is slechts een subjectieve waarneming van de realiteit. De realiteit zélf blijft altijd voor ons verborgen, totdat de sluiers worden weggenomen!

De sluier over onze Israël-identiteit zal alsdan ook worden weggenomen, Jesaja 25:7, waarna wij zullen zien wie wij zijn en waar het pseudo-Israël zich bevindt. Die tijd nadert snel. Gelukkig als onze ogen zijn geopend in dit

leven. En nog gelukkiger wanneer straks geloof zal overgaan in daadwerkelijk aanschouwen, om verzadigd te worden met Zijn lichtvolheid (liefde). Dát is die liefde van Elohim welke nimmermeer vergaat.

Dan ontmoeten wij geen onbekende God, zoals de Atheners, maar zullen wij zien, aangezicht tot aangezicht. Wélk een toekomst!

Paulus deed op één van zijn reizen de stad Athene aan, waar hij aan de voet van de Acropolis op de vergaderplaats Areopagus (dat is de heuvel van de god Ares) zijn bekende rede hield over de “onbekende God”. Paulus wees de aanwezigen op hun religiositeit, dat hij veel heiligdommen had gezien in de stad. Hij had ook het altaar gezien dat gewijd was aan het grote onbekende. Dat was een aanknopingspunt voor hem om te wijzen op de enige ware God van Israël. Geen vragende, maar een gevende God. *Hij geeft allen het leven en de adem, etc.*

Dat is de God die gezegd heeft dat ál Zijn kinderen door Hem zullen worden geleerd. Hij onderwijst hen Zelf in de weg der waarheid. Dat is de verlichting door de heilige Geest.

Jesaja 54:13 En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn.

Hebreëen 8:11 En zij zullen niet leren, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken den Heere; want zij zullen Mij allen kennen van den kleine onder hen tot den grote onder hen.

Het is de Trooster, de Geest der Waarheid, welke de wereld niet kan ontvangen, die in al de waarheid leidt. Hij maakt dat wij in Zijn inzettingen zullen wandelen, door Zijn geboden te hebben ontvangen én ze te onderhouden, te doen, zie

Johannes 14:21 Die Mijn geboden heeft, en dezelve bewaart, die is het, die Mij liefheeft; en die Mij liefheeft, zal van Mijn Vader geliefd worden; en Ik zal hem liefhebben, en Ik zal Mijzelven aan hem openbaren.

En Johannes 14: 23 Jezus antwoordde en zeide tot hem: Zo iemand Mij liefheeft, die zal Mijn woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen, en zullen woning bij hem maken.

Dat is de “hemelse inwijding”, waarbij wij uit de wereld van de religieuze waan (de duisternis) worden overgezet in Jahwehs werkelijkheid (het licht).

Johannes de Doper kwam met een opgezet doel, zie Johannes 1:7 *Deze kwam tot een getuigenis, om van het Licht te getuigen, opdat zij allen door hem geloven zouden.*

Laten ook wij alzo als Israëlieten en kinderen des lichts van het grote Licht getuigen!